

расперена отъ вѣтара грива и си премѣтналъ опашката върху рамената на ѣздачката. Деликанлията се навела напредъ като джга, златиститѣ нейни кждри се развѣ-
ватъ, а въ ржката ѝ блѣсти ятаганъ. Два пѣтивранийтѣ настигна вълка и го стжика съ копитата си, но вълка се извърна; два пѣти деликанлията удари вълкътъ съ желѣзото на ятагана, но не протѣче отъ него кръвъ. Вълка е между ѣздачитѣ, а хржкитѣ не го ловягъ. Вълка сѣдна и заскърца съ вжбитѣ си. Ъздача скочи отъ дели-ормансий червеникавъ конъ, хвърли се върху вълка и съ двѣтѣ си ржцѣ го залови за ушитѣ. Вълка се хвърли напредъ, но попадна въ крѣпки обятия—ѣздача не го испусна. Деликанлията се хвърли отъ сѣдлото и мушна вълка въ ското, вълка се хвърли като бѣсенъ, но Птичийтъ Синъ го удържа. Пристигна другъ ѣдачъ, ва-
би ятагана на вълка въ сърдцето и той се прострѣ мъртавъ; тогава хржкитѣ захванаха да го късатъ.

На дължъ и на ширъ по степьта, въ гѣсталацитѣ и между могилитѣ се продължава ловътъ съ кучета—гонение на всички страни. Хржкитѣ подгонватъ зайцитѣ и лисицитѣ подъ носа на хржкитѣ; нѣкои отъ тѣхъ улавяха, други габѣгваха. Сивитѣ вълци, като подивели, бѣгаха отъ степьта въ яроветѣ и лѣсоветѣ.

Вѣйводата и старий Мансуръ сидѣха на могилата, пушаха чибуци и пияха кафе, както мютесарифина въ Сливенскитѣ меджлисъ. Случваше се и на тѣхъ да за-
сѣдаватъ въ хайдушкитѣ меджлисъ. На старий Мансуръ твърдѣ се аресаха ловкитѣ еволюции на хайдутитѣ въ степьта.

— Ти знаешъ ли, брате, че азъ бѣхъ низаминъ въ Румелийската кавалерия? На какво приличатъ тѣхнитѣ низъми въ сравнение съ нашитѣ хайдутѣ—боклукъ!

— О! ако уменъ человекъ би шепналъ на ухото на наший падишахъ, да му даде Богъ здравие, ва да ни прѣ-
даде да управляваме войската и цѣлата страна; ний би му и войска набрали и страната би урѣдили. Щоше да има той съ какво да отиде на Бечъ (Виена), могълъ би той да насапуниса вратовѣтъ на Швабитѣ, и не би